

[Jørgen Jensen]

tik herhjemme. Jeg siger det kun for at påvise selvmodsigelserne i socialdemokratiets og regeringens økonomiske politik.

I maj omtalte statsministeren rentemarginalen og udtalte, at man regnede med, at den nye renteaftale mellem banker og sparekasser ville have en positiv virkning på udlånsrenten. I maj måned kunne vi påvise de store overskud i bankerne for 1976-77, og vi viste dengang, at der var sket en stigning i nettoindtægten for bankerne på 20 pct.; de havde haft en renteindtægt på 13 mia kr. Vi har endnu ikke fået de endelige tal for, hvor meget bankernes overskud er steget fra 1977 til 1978, men de oplysninger, der er kommet indtil nu, viser, at stigningen i hvert fald ikke bliver mindre, end den var fra 1976 til 1977. Den 16. januar fik vi meddelelse om, hvad den var for Amagerbanken: de havde nettoresultat for 1978, hvor overskuddet steg med 50 pct., fra 18,2 mill. kr. i 1977 til 27,1 mill. kr. i 1978. Det tyder på, at trods de ønsker og forhåbninger, man havde til den nye renteaftale, har den ikke haft den virkning, som man mente den ville have.

Statsministeren var dengang også opmærksom på den uheldige virkning af belåningsmuligheden til forbrug i den samfundsskabte værdistigning i jord og fast ejendom. Man henviste dengang til regeringens forslag om beskatning, som det fremstod i daværende finansminister Kampmanns betænkning om en ny skattelovgivning. Vi har fortsat en meget kraftig værdistigning, og der sker også fortsat en meget stærk belåning, som sikrer et forbrug, der ikke er dækket ind ved en modsvarende arbejdsydelse.

Det er rigtigt, at vi har fået en ny regering. Det er også rigtigt, at vi har en økonomiminister, der, som jeg allerede indledningsvis har sagt, dengang havde en anden opfattelse af disse ting. Men det var ikke nødvendigt at udvide regeringen Anker Jørgensen med at tage venstreministre ind. Det fritager hverken regeringschefen eller socialdemokratiet for ansvaret for den økonomiske politik, der føres i dag under en ny økonomiminister. Man udskyder tidspunktet for fremsættelse af forslaget om en værdistigningsafgift og gør det med henvisning til, at nogle tekniske beregninger ikke er færdige – hvad alle ved ikke er rigtigt – og til, at man ikke er helt enige i regeringen – og det er man sikkert ikke – samt med henvisning til overenskomstsituati-

onen, som jo skal afsluttes først. Det er forbavsende, at selv om der er denne uenighed om en afgørende del af den økonomiske politik, har der absolut ikke været nogen uenighed, nogen angst eller nogen tilbageholdenhed over for at gennemføre andre dele af den økonomiske politik, nemlig de meget kraftige indgreb imod arbejderklassen, som har fundet sted. Der har der ikke været nogen som helst tilbageholdenhed, ej heller når man skulle sige til arbejderklassen noget om, hvilke følger deres kamp for en bedre overenskomst havde for den økonomiske politik. Ej heller når man sagde til Arbejdsgiverforeningen, hvilke krav den skulle rejse, for at det skulle passe til regeringens økonomiske politik.

Så et par bemærkninger om betalingsbalancen, som både i maj måned, senere og også nu bliver brugt som et bevis for, at man ikke kan nedsætte renten:

Vi kan kun ændre på betalingsbalancen ved for det første at begrænse importen, for det andet at øge indtægterne af den eksport, vi har, og for det tredje at udvide eksporten; derom er der ikke nogen uenighed. Vi har foreslået en offentlig kontrol med importen. Vi har foreslået, at der også skete en større offentlig, altså statslig, indsats for at øge vor eksport, finde nye markeder og sikre, at vi udnytter de muligheder for handel, der er, både med de nye markeder og med de stats-handelslande, med hvilke vi ikke har udnyttet samhandelsmulighederne fuldt ud.

Men både den nuværende og den tidligere regering, ja, hele socialdemokratiet, har søgt at fremme disse to mål ved en generel begrænsning af forbrugsmulighederne, navnlig i den arbejdende befolkning. Det er den måde, man ønsker at begrænse importen på. Dette gør man ud fra en forudsætning om, at når en tredjedel af det, der forbruges, kommer udefra, drejer det sig jo bare om at begrænse forbruget generelt, så må det også påvirke importen. Dermed sætter man ganske enkelt lighedstegn mellem mulighederne for øget profit og den øgede interesse, der måtte være for også at sikre en større eksport.

Det er imidlertid både en tilfældig og en ren og skær kapitalistisk politik, der ikke løser de problemer, vi har. Når den socialdemokratiske ordfører igen sagde, at vi ikke skulle bilde folk ind, at der findes nemme løsninger, må jeg sige, at det er der heller